

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.520 van 15 juli 2016
in de zaak A. 218.980/X-16.580.**

In zake : Thierry ROUIN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christian Lemache
 kantoor houdend te 3800 Sint-Truiden
 Tongersesteenweg 60
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de HULPVERLENINGSZONE ZUID-WEST LIMBURG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Elsbeth Loncke
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 april 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

“* de beslissing dd. 18 januari 2016 van de Zoneraad van de hulpverleningszone Zuid-West Limburg, waarbij ‘[Thierry Rouin] de tuchtstraf van ambtshalve ontslag werd opgelegd’

* de beslissing dd. 22 maart 2016 waarbij aan verzoekende partij werd meegedeeld dat ‘het door hem ingestelde administratief beroep geen schorsende werking heeft en dat de tuchtbeslissing van 18 januari 2016 effectief is, zodat de Zoneraad verzoekende partij per direct als ontslagen beschouwt’.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 juni 2016.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Greet Louwet, die *loco* advocaat Christian Lemache verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Wouter Moonen, die *loco* advocaten Koen Geelen en Elsbeth Loncke verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, sinds 1992 in dienst als vrijwillig brandweerman, aanvankelijk bij de stad Sint-Truiden en thans bij de hulpverleningszone Zuid-West Limburg, voert op 23 september 2015 interventies inzake wespenverdelging uit met zijn jongere collega S. T. Hij wordt hierover 's avonds opgebeld door kapitein D. O.

Verzoeker en S. T. worden op 28 september 2015 door kapitein D. O. gehoord. Hiervan worden verslagen van 2 oktober 2015 opgesteld.

Op 19 november 2015 maakt de zonecommandant een inleidend verslag op wegens tuchtfeiten die een tuchtstraf noodzakelijk maken. Als mogelijk tuchtrechtelijk relevant wordt beschouwd:

- het niet correct invullen van de prestatiestaten op 23 september 2015 met betrekking tot de interventies van verzoeker van die dag in aanwezigheid van S. T.;
- het gebruik van alcohol tijdens de werkuren en in uniform bij diverse gelegenheden;
- het besturen van een dienstvoertuig onder invloed van alcohol tijdens de diensturen;
- de manipulatie van het pagingsysteem;
- het gebruik van zijn gezag als brandweerman met een grotere anciënniteit om een jongere collega, S. T., te betrekken in deze activiteiten;
- het niet opdagen op een overleg met een hiërarchische overste om toelichting te geven bij de vastgestelde feiten.

Na verzoeker op 16 december 2015 gehoord te hebben, beslist de zonecommandant het tuchtdossier te bezorgen aan de zoneraad omdat hij vanwege de ernst van de feiten van mening is dat de inbreuken bestraft dienen te worden met een andere sanctie dan de berisping of de blaam.

Verzoeker wordt op 18 januari 2016 gehoord door de zoneraad.

Bij beslissing van dezelfde dag legt de zoneraad verzoeker voor vijf van de zes ten laste gelegde feiten de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op: het feit dat de prestatiestaat niet correct werd ingevuld; het gebruik van alcohol; het besturen van een dienstvoertuig onder invloed van alcohol; het gebruik door verzoeker van zijn gezag als brandweerman met een grotere anciënniteit ten opzichte van een jongere collega; en het niet opdagen op een overleg met een hiërarchische overste. Dit is de eerste bestreden beslissing.

In fine van deze beslissing wordt verzoeker gewezen op de mogelijkheid van artikel 271 van het koninklijk besluit van 19 april 2014 ‘tot bepaling van het administratief statuut van het operationeel personeel van de hulpverleningszones’ (hierna: het koninklijk besluit van 19 april 2014) om binnen

tien werkdagen na de kennisname van de beslissing beroep aan te tekenen bij de beroepskamer binnen de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken.

4. Verzoeker stelt met een brief van 11 februari 2016 dit beroep in.

De minister van Binnenlandse Zaken antwoordt er op 14 maart 2016 op dat de concrete werking van de beroepskamer nog niet vastgelegd werd en dat in afwachting van de inwerkingtreding van het betrokken koninklijk besluit de mogelijkheid bestaat om tegen de beslissing van de zoneraad van 18 januari 2016 beroep aan te tekenen bij de Raad van State.

Aan de verwerende partij deelt de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken mee dat de beroepskamer nog niet operationeel is en dat er tegen de beslissing van de zoneraad alleen de mogelijkheid van een beroep bij de Raad van State is.

Met een brief van 22 maart 2016 deelt de verwerende partij een kopie van dat schrijven aan verzoeker mee. Zij voegt er onder meer aan toe dat de tuchtbeslissing van 18 januari 2016 volgens de federale overheidsdienst effectief is, wat betekent dat de zoneraad verzoeker “per direct als ontslagen beschouwt”. Meegedeeld wordt ook dat hij een verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad van State kan indienen en dat de termijn daarvoor zestig dagen bedraagt vanaf “deze” kennisgeving.

Die “beslissing dd. 22 maart 2016” is het tweede voorwerp van de vordering.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van de verwerende partij

5. De verwerende partij signaleert in eerste instantie twee ontvankelijkheidsproblemen die “niet verwijtbaar zijn aan de verzoekende partij”: tegen de beslissing van de zoneraad staat het georganiseerd administratief beroep van artikel 271 van het koninklijk besluit van 19 april 2014 open, zodat ze niet in laatste aanleg is genomen; tevens is de zestigdagentermijn voor een beroep bij de Raad van State tegen de beslissing van de zoneraad verstreken.

Tevens voert de verwerende partij de volgende ontvankelijkheidsexcepties aan: de tweede bestreden beslissing is niet voor vernietiging vatbaar; het administratief beroep dat verzoeker met toepassing van voormeld artikel 271 instelde, was laattijdig.

Beoordeling

6. Artikel 271 van het koninklijk besluit van 19 april 2014 schrijft voor dat binnen tien werkdagen volgend op de datum van kennisname van de beraadslaging van de raad waarin beslist wordt over een tuchtsanctie, een beroep kan worden ingediend bij een federale onafhankelijke beroepskamer, paritair samengesteld binnen de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, overeenkomstig de artikelen 171 tot 173. Volgens dit artikel 173 worden de functioneringsmodaliteiten van de beroepskamer door de Koning bepaald na overleg in de ministerraad.

7. Aangezien de beroepskamer nog niet is opgericht, is door de verwerende partij aan verzoeker meegedeeld dat alleen een beroep bij de Raad van State mogelijk is.

De mededeling hiervan, bij brief van 22 maart 2016, verschijnt inderdaad als niet vatbaar voor vernietiging (en dus eveneens schorsing). Ter

terechtzingt blijkt ook verzoeker van mening dat de tweede bestreden beslissing niet meer dan een loutere kennisgeving betreft.

8. In de gegeven omstandigheden, gelet op de afwezigheid van de beroepskamer en de onmogelijkheid van een administratief beroep erbij, is het zonder belang of verzoeker dit onbestaande orgaan tijdig adieerde en is het te dezen evident evenmin prohibitief dat er geen beslissing door genomen is.

9. Verzoeker heeft ruim binnen de zestig dagen na de mededeling in de brief van 22 maart 2016 dat tegen de eerste bestreden beslissing een beroep kan worden ingesteld bij de Raad van State, het enig verzoekschrift ingediend waarin hij de voorliggende vordering tot schorsing formuleert.

10. De vordering tot schorsing is ontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft en onontvankelijk wat de tweede aangevochten beslissing betreft.

V. Schorsingsvoorwaarden

11. Gelet op artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte of een reglement worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de beslissing *prima facie* kan verantwoorden en dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring.

VI. Voorwaarde van een ernstig middel

Standpunt van de partijen

12. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen’, doordat hij schuldig wordt verklaard aan alle tenlasteleggingen ofschoon noch het opzettelijk karakter, noch de materialiteit van de tuchtfeiten blijkt uit de stukken van het tuchtdossier, de tuchtoverheid *ab initio* op een zorgvuldige en volledige wijze een tuchtdossier moet samenstellen en de tuchtoverheid erover dient te waken “dat zowel bij de beoordeling van de feiten als tuchtfeiten en de daaraan gekoppelde sanctionering de ingeroepen motieven juist, pertinent en afdoende zijn en van aard dienen te zijn de tuchtrechtelijke beslissing in feite en in rechte te schragen”.

Verzoeker licht als volgt “de onwettigheid, onzorgvuldigheid en onjuistheid van de ingeroepen motieven van de bestreden tuchtbeslissing” toe:

- De prestatiestaat is niet door verzoeker ingevuld maar door zijn collega, in wie hij een blindelings vertrouwen had. Uit niets blijkt enig opzet om extra prestatievergoedingen te verkrijgen of een cafébezoek te verdoezelen. Hooguit kan verzoeker ten laste worden gelegd dat hij slordig en nonchalant is geweest bij de administratieve opvolging en het verrichten van de nodige formaliteiten, “hetgeen weliswaar een professionele tekortkoming is, doch wel iets anders is dan een tuchtrechtelijk feit”. Het gaat niet op om de oorspronkelijke tenlastelegging, namelijk dat verzoeker de prestatiestaten niet correct invulde, aan te passen en hem te veroordelen omdat hij zou hebben ingestemd met de handelwijze van zijn collega of op die jongere collega geen controle heeft uitgeoefend. Dit is een volkomen nieuwe tenlastelegging.
- Wat het gebruik van alcohol betreft, betwist verzoeker niet dat hij een paar tijdelijke stops maakte, maar wel dat hij sterke drank heeft genuttigd. Hij heeft “een zeer beperkte hoeveelheid alcohol genuttigd, hij heeft ook iets gegeten, hetgeen weliswaar niet kan en mag, doch dit was zeker niet van aard dat de veiligheid van zichzelf, zijn collega of de burgers hiermee in het gedrang werden gebracht”. Uit geen enkel objectief stuk blijkt dat de hoeveelheid drank die verzoeker zou gebruikt hebben “niet gering” was. Ervan uitgaan dat hij meer dan twee pintjes gedronken zou hebben, “berust op louter speculatieve overwegingen en veronderstellingen”.
- Dat verzoeker een beperkte hoeveelheid alcohol heeft gedronken, betekent niet *ipso facto* dat hij onder invloed van alcohol was en dat er een aantasting zou zijn

geweest van zijn rijvaardigheid en alertheid als chauffeur. Geen enkel element in het dossier wijst erop dat hij onder invloed was van alcohol.

- Het gebruik van zijn gezag ten opzichte van een jongere collega wordt formeel betwist. Hij heeft zijn collega nooit tot iets verplicht en heeft ten aanzien van hem nooit gebruikgemaakt van zijn functie of hogere anciënniteit. Verzoeker wordt “enkel ‘omwille van zijn leeftijd’” gesanctioneerd. Ter zake neemt de tuchtoverheid zonder verder onderzoek de eenzijdige verklaringen aan die de jongere collega, tegen wie zelf een tuchtonderzoek is gestart, twee maanden na het incident doet.

- Ten slotte betwist verzoeker formeel te zijn opgeroepen door zijn dienstoverste en dat welbewust te hebben geweigerd. Blijkbaar is er sprake van een misverstand. Er is geen enkel schriftelijk stuk of verzoek met bevel aan verzoeker om zich 's anderendaags in de kazerne aan te melden. Trouwens heeft verzoeker een ander hoofdberoep en moest hij die dag gaan werken.

Een derde middel is afgeleid uit de schending van onder andere het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. Onder meer betoogt verzoeker dat hij een blanco tuchtrechtelijk verleden heeft, dat er nooit klachten zijn geweest met betrekking tot zijn functioneren of enige negatieve evaluatie gedurende zijn professionele loopbaan van 23 jaar, dat hij integendeel door iedereen erg gewaardeerd werd, en dat hij herhaalde malen gevraagd heeft om hiermee rekening te willen houden.

13. De verwerende partij antwoordt, met betrekking tot het tweede middel, dat de zoneraad in de bestreden beslissing voor elk afzonderlijk feit nauwkeurig heeft onderzocht of het bewezen was, nauwkeurig heeft aangegeven waarom het feit als bewezen werd aanvaard en nauwkeurig het verweer van verzoeker heeft onderzocht en beantwoord. De tuchtbeslissing geeft “voor elk van de 5 weerhouden feiten voldoende duidelijk [aan] waarom het feit als tuchtfeit werd weerhouden”. Overigens mag de Raad van State de betrokken motivering slechts sanctioneren “indien [hij] er van overtuigd is dat geen enkele

andere overheid tot dezelfde conclusie zou zijn gekomen” of “indien de tuchtoverheid kennelijk onredelijk geoordeeld heeft”.

Wat het derde middel betreft, reageert de verwerende partij dat de bestreden beslissing afdoende vermeldt dat de feiten als bijzonder zwaar moeten worden beschouwd, dat een zware tuchtsanctie gepast is en dat de feiten elk vertrouwen in de persoon van verzoeker hebben aangetast. Een en ander is een voldoende motivering om de dienstbetrekking bij wege van tuchtsanctie te verbreken.

Beoordeling

14. De bestreden tuchtstraf moet, om wettig te zijn, net als eender welke andere administratieve rechtshandeling berusten op draagkrachtige motieven. Dit houdt in dat de tuchtoverheid regelmatig tot haar voorstelling van de feiten is gekomen en dat zij die feiten naar recht, inbegrepen naar redelijkheid, als een disciplinaire tekortkoming mocht kwalificeren. In verband met de strafmaat verplicht het zorgvuldigheidsbeginsel er op het eerste gezicht toe alle omstandigheden van het dossier in acht te nemen. Op grond van de formelemotiveringsregel behoort een en ander afdoende in de beslissing tot het opleggen van de tuchtstraf zelf tot uiting te worden gebracht.

15. Te dezen heeft de verwerende partij vijf tuchtfeiten tegen verzoeker in aanmerking genomen en bestraft.

Wat vervolgens de strafmaat betreft, wordt “elk van de inbreuken zonder meer als bijzonder ernstig” beschouwd en wordt geoordeeld dat “de strafmaat de weergave moet zijn van de totaliteit van de inbreuken waarvan elke inbreuk op zich door de Zoneraad als zwaar wordt beschouwd”. De conclusie is dat het vertrouwen dat het korps en het publiek in verzoeker als brandweerman moet kunnen hebben, onherstelbaar geschaad is: “de inbreuken [zijn] als bijzonder ernstig te beschouwen en moeten [...] bestraft worden met een

zware straf, die bovendien rekening houdt met het inzicht dat het vertrouwen in Bwm. Thierry Rouin op onherstelbare wijze geschonden is”:

“De Zoneraad meent dat de straf derhalve niet enkel zwaar moet zijn, maar ook een einde moet stellen aan het dienstverband. De schending van het vertrouwen, de normvervaging, de onverantwoordelijkheid waarmee Bwm. Thierry Rouin gehandeld heeft worden als dermate zwaar beschouwd dat de Zoneraad niet inziet hoe Bwm. Thierry Rouin nog kan functioneren als lid van een veiligheidskorps. De Zoneraad meent derhalve dat het aangewezen is om Bwm. Thierry Rouin bij wijze van tuchtstraf te ontslaan van ambtswege.”

16. Een eerste bewezen en verwijtbaar geacht feit dat tegen verzoeker werd aangenomen is “het feit dat de prestatiestaat niet correct werd ingevuld”.

Ofschoon, blijkens de aanvankelijke tenlastelegging, verzoeker ervan verdacht werd zelf de prestatiestaat met betrekking tot de interventies van 23 september 2015 verkeerd te hebben ingevuld, wordt in de bestreden beslissing bewezen geacht dat de prestatiestaat door S. T. is opgesteld, maar dat de opzettelijk verkeerde vermeldingen (ook) verzoeker mogen worden aangerekend, omdat hij ervan op de hoogte was en er mee instemde.

In de huidige stand van de procedure kan verzoeker er niet van overtuigen dat de verwerende partij aldus verzoeker gestraft zou hebben voor een tuchtfait waarvoor hij niet vervolgd werd.

Evenmin doet verzoeker vooralsnog betwijfelen dat hij wel degelijk erkend heeft dat de tijdsaanduidingen in de prestatiestaat vals zijn. Nadat immers kapitein D. O., blijkens zijn onderzoeksverslag van 2 oktober 2015, verzoeker tegenwerpt dat de interventies in een andere dan de vermelde volgorde plaatshadden en dat bijgevolg begin- en einduur van de interventies bewust vervalst zijn, reageert verzoeker, vergoelijkend en op het eerste gezicht veelzeggend, “dat het meer gebeurt dat de verslagen bij aankomst in de kazerne worden gemaakt en daarbij niet altijd de juiste volgorde wordt gehanteerd”.

Dat de onjuistheid opzettelijk werd begaan, leidt de verwerende partij ogenschijnlijk terecht mee af uit de discrepantie tussen de interventieverslagen, die voor intern gebruik zijn, en de retributieverslagen die gebruikt worden om de interventie aan de burgers aan te rekenen: “Omdat de kans groot is dat deze burgers zich het precieze tijdstip van de interventie zullen herinneren moesten de tijdstippen in deze verslagen min of meer correct zijn. Dit vormt de verklaring waarom de tijdstippen in deze verslagen zo sterk afwijken van de interventieverslagen”.

Weliswaar beweert verzoeker dat het niet de bedoeling van de valsheid was om de verrichte “vermaakbezoeken” te camoufleren of een hogere prestatievergoeding te ontvangen, maar wat dan wel het opzet was, wordt door hem zelfs niet bij benadering verduidelijkt.

Tevergeefs, ten slotte, meent hij dat er weliswaar sprake kan zijn van “een professionele tekortkoming” in zijn hoofd, maar niet van “een tuchtrechtelijk feit”. Professionele tekortkomingen komen bij uitstek in aanmerking om als een disciplinair vergrijp te worden beschouwd.

17. Ook het gebruik van alcohol tijdens de diensturen, in uniform en in een publieke gelegenheid, lijkt de verwerende partij terecht voor vaststaand en voor een tuchtfait te hebben gehouden. Verzoeker verklaart zelf dat hij het niet had mogen doen.

18. Het derde feit, dan weer, namelijk het besturen van een dienstvoertuig onder invloed van alcohol, lijkt zich niet van het vorige te onderscheiden.

Naar de verwerende partij ter terechtzitting toelicht, wil met “onder invloed besturen” alleen gezegd zijn dat verzoeker voordien gedronken had – niet dat hij “dronken” zou zijn geweest, en evenmin dat hij “geïntoxiceerd” was.

Onder welke onaanvaardbare “invloed” verzoeker dan wel stond is des te minder duidelijk nu blijktbaar zijn precieze alcoholverbruik niet bekend is: verzoeker heeft het over “een beperkte hoeveelheid” tijdens een shift van meer dan zeven uur; de verwerende partij kiest voor “een niet-geringe hoeveelheid”.

19. Het vierde in aanmerking genomen tuchtfeit is het gebruik door verzoeker “van zijn gezag als brandweerman met een grotere anciënniteit t.o.v. een jongere collega”. Het gaat er om dat hij, in plaats van een jongere collega te betrekken en te beïnvloeden “m.b.t. de feiten van alcoholgebruik en onjuist invullen van de prestatiestaat en de interventieverslagen”, meer verantwoordelijkheid aan de dag had moeten leggen.

Als zodanig lijkt die beïnvloeding van een jongere collega in wezen niet een afzonderlijk tuchtvergriep, maar een bijkomend aspect dat aan het eerste en het tweede tuchtfeit vastzit.

20. Het vijfde tuchtfeit waarvoor de zoneraad verzoeker straft, betreft het verzuim om gevolg te geven aan de vraag van kapitein D. O., tijdens het telefoongesprek van 23 september 2015, om de volgende dag langs te komen om uitleg te geven.

Van zijn kant verklaarde verzoeker tijdens de hoorzitting dat hij deze telefonische vraag helemaal niet begrepen heeft als een bevel om zich ’s anderendaags op 24 september 2015 aan te bieden in de kazerne “temeer daar hij die dag diende te werken als vrachtwagenchauffeur”.

Dat verweer wordt in de beslissing van 18 januari 2016 verworpen, in essentie omdat er geen reden is om aan te nemen dat de kapitein de vraag niet stelde.

Dat lijkt naast de kwestie. Het punt van verzoeker was niet dat de vraag niet was gesteld, wel dat ze volgens hem niet als een heus bevel was op

te vatten, waaraan hij, niettegenstaande hij diende te werken als vrachtwagenchauffeur, noodzakelijk moest tegemoetkomen op straffe van een disciplinaire tekortkoming te begaan.

21. Samenvattend, tot hier, lijken de vijf bestrafte tuchtinbreuken die de zoneraad “elk” “zonder meer als bijzonder ernstig” heeft beschouwd, essentieel te herleiden tot twee: de consumptie in een publieke gelegenheid van alcohol tijdens de diensturen op 23 september 2015 en het geknoei met de prestatiestaat van die dag, terwijl van verzoeker “een meer verantwoordelijke houding [mocht] verwacht worden, zeker in relatie tot jongere collega’s”.

22. Daarnaast lijkt de verwerende partij ten onrechte geheel en zonder meer voorbij te zijn gegaan aan verzoekers lange staat van dienst en blanco tuchtverleden.

Verzoeker is sinds 1992 in dienst als (stagiair-)brandweerman en de verwerende partij betwist op het eerste gezicht niet dat er nog nooit klachten zijn geweest over zijn functioneren, noch dat verzoeker heeft gevraagd daar rekening mee te houden.

Nochtans wordt in de bestreden tuchtstraf geen enkele aandacht hieraan besteed en wordt exclusief gefocust op de tuchtfeiten die als bijzonder zwaar worden beschouwd. Dit komt des te minder gerechtvaardigd voor waar, zoals gezien, aan die tuchtfeiten een onjuiste ampleur lijkt te worden toegemeten.

23. Het tweede en het derde middel zijn in de besproken mate ernstig.

VII. Voorwaarde van de spoedeisendheid

Uiteenzetting van verzoeker

24. Verzoeker wijst er, in verband met de spoedeisendheid, onder meer op dat hij al jarenlang actief is als brandweerman. Hij heeft een carrière van 23 jaar opgebouwd en ziet daaraan abrupt, van de ene op de andere dag, een einde gesteld. De motivering van de tuchtsanctie, waarbij totaal geen rekening wordt gehouden met zijn onberispelijke staat van dienst, is op psychisch vlak zeer moeilijk te verwerken. Het is voor hem niet te begrijpen waarom hij voor eenmalige feiten de zwaarste tuchtsanctie opgelegd krijgt. Hij is moreel zeer ernstig gegriefd. De goede reputatie die hij als brandweerman genoot, wordt manifest beschadigd en aangetast.

Beoordeling

25. Verzoeker wordt na 23 jaar dienst, waarin hij zegt nooit een negatieve beoordeling te hebben gekregen, door de aangevochten tuchtstraf onmiddellijk ontslagen als brandweerman wegens feiten die beweerdelijk een zo zware schending van het vertrouwen, normvervaging en onverantwoordelijkheid inhouden dat niet zou zijn in te zien hoe hij nog als lid van een veiligheidskorps kan functioneren.

26. Als zodanig is het een beslissing die, alleszins in beginsel, geacht kan worden voor de betrokkene zulk een morele impact te hebben dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring.

Dat het te dezen anders zou zijn, toont de verwerende partij niet aan door alleen maar te beweren dat de argumentatie vaag is en niet door enig bewijsstuk wordt gestaafd.

27. Ook de tweede en de laatste cumulatieve voorwaarde voor een schorsing is vervuld.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de zoneraad van de hulpverleningszone Zuid-West Limburg van 18 januari 2016 om Thierry Rouin de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing voor het overige.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien juli 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust